

Alarmfase

Sean Black

Alarmfase

Vertaald door Piet Verhagen

Uitgeverij De Vliegende Hollander

Copyright © 2009 Sean Black
Copyright Nederlandse vertaling © 2010 Piet Verhagen en
Uitgeverij De Vliegende Hollander
Oorspronkelijke titel *Lockdown*
Oorspronkelijk uitgegeven door Transworld, 2009
Omslagontwerp D P S
Omslagillustratie Dex Image/Corbis
Vormgeving binnenwerk Perfect Service

ISBN 978 90 495 0023 8
NUR 332

Uitgeverij De Vliegende Hollander is een imprint van
Dutch Media Uitgevers bv

Mix
**Produktgroep uit goed beheerde
bossen, gecontroleerde bronnen
en gerecycled materiaal.**

Cert no. SGS-COC-003091
www.fsc.org
© 1996 Forest Stewardship Council

de vliegende hollander

Dit boek is ook leverbaar als e-book:
ISBN 978 90 495 0144 0

Proloog

Niemand bewaakt de doden. Toen Cody dat eenmaal besepte, was het plan snel gemaakt. Naar het kerkhof rijden, haar opgraven, de kist in de laadbak van de vrachtwagen gooien en in het donker verdwijnen. Fluitje van een cent. Op één klein probleempje na.

‘Godverdomme man, de grond hier lijkt wel beton.’

Cody keek naar zijn metgezel. Het maanlicht verdeelde zijn gezicht in twee helften. ‘Zeik niet zo.’

Normaal gesproken werkte hij veel liever alleen. Maar voor het vervoeren van een lijk waren twee mensen nodig. Daar was niets aan te doen.

‘Wat zeiken? Ik stel gewoon iets vast.’

‘Met vaststellingen komen we niet verder.’

‘Met graven ook niet. Er moet goddomme dynamiet aan te pas komen om dit ouwe wijf uit de grond te krijgen.’

Don had gelijk. Ze hadden de slechtste tijd van het jaar uitgekozen. November aan de oostkust. Bitter koud, met een snoeiharde wind, afkomstig uit een leigrijze Atlantische Oceaan, waar zowel de levenden als de doden van rilden. Het voorjaar zou een betere tijd geweest zijn, als de nachten nog lang waren maar de grond ontdooid was. Maar voor Cody was dat geen optie. Wat hem betrof was het aftellen begonnen. Elke dag gingen er levens verloren. Honderden, wie weet duizenden, dat wist niemand. En geen vredige dood ook. Heel anders dan bij deze vrouw, die rustig gestorven was, haar ergste pijn verdoofd door pijnstillers en omringd door liefhebbende familieleden die afscheid van haar kwamen nemen.

Nee, waar hij het over had was een gekwelde, eenzame marteldood. Een laatste klap in iemands gezicht na een leven vol ellende.

Hij voelde de woede opstijgen als hij eraan dacht en stampte met zijn rechterhiel hard op de rand van de schop. Eindelijk succes. Berijpt gras maakte plaats voor bevroren aarde. Weer een stamp. De

schop zakte opnieuw een paar centimeter de grond in. Zijn adem wolkte om zijn hoofd in de koude nachtlucht toen hij diep ademhaalde en opnieuw op de schop stampte.

Een vol uur later was Don de eerste die iets raakte wat geen aarde was. De twee mannen waren doodmoe, maar de klap van metaal op hout gaf hun nieuwe kracht.

Na nog een halfuur konden ze het stoffelijk overschot in de vrachtwagen laden. Cody klopte uitgebreid de grond van zijn handschoenen, terwijl Don het rolluik omlaag trok van de vrachtwagen die ze een paar uur geleden in een rustige straat in Brooklyn Heights gestolen hadden.

Don opende het portier van de cabine en stapte in. Halverwege bleef hij staan en wendde zich tot Cody. 'Hé man, we hebben het 'm gelapt,' zei hij.

Cody antwoordde meesmuilend. 'Ben je gek, man? Nou begint het pas.'

Ryan Lock tuurde door de hoge ramen aan de voorkant van het hoofdkantoor van Meditech. Buiten striemden vlogen onderkoelde regen door Sixth Avenue, zodat het handjevol dierenrechtenactivisten op het trottoir aan de overkant kleumend op een kluitje stond.

‘Welke idioot organiseert er nou op kerstavond een protestdemonstratie?’ vroeg de receptioniste zich hardop af.

‘Afgezien van de kalkoenen, bedoel je?’ zei Lock, terwijl hij zijn jasje dichtert om zich heen trok en door de draaideur de ijzige kou in liep.

Na drie maanden als hoofd van de bewakingsdienst van het grootste farmaceutische en biotechnologische bedrijf in Amerika had Lock het helemaal gehad met de voorvechters van dierenrechten, hoe goed ze het ook bedoelden.

Een nieuwe windvlaag sloeg in zijn gezicht. Hij deed de kraag van zijn jasje omhoog en bekeek de demonstranten. Gray Stokes, die min of meer de leider was, stond vooraan, een man van begin vijftig met het pezige lichaam van een veganist, die met zijn gebruikelijke zelfvoldane uitdrukking om zich heen keek. In zijn ene hand had hij een megafoon. Zijn andere hand lag op het handvat van een rolstoel.

In de rolstoel zat Stokes’ dochter Janice, een knappe brunette van rond de vijftientig wier linkerbeen verlamd was door een zeldzame vorm van progressieve, terminale multiple sclerose. Op het bord dat ze met twee in rode handschoenen gestoken handen vasthield, stonden vier in dikke zwarte hoofdletters geschreven woorden: NIET IN MIJN NAAM.

Lock zag Stokes de megafoon naar zijn mond brengen en uitvaren tegen de vijf of zes geüniformeerde agenten die gekomen waren om de orde te handhaven. De politieman die het dichtst bij

hem stond, een gezette brigadier met de naam Caffrey, hapte demonstratief en luidruchtig smakkend in een Big Mac.

Lock keek met belangstelling naar Stokes' reactie.

'Hé, heb je je nooit afgevraagd wat ze daarin stoppen?' schreeuwde Stokes. 'Wie weet heeft het Dierenbevrijdingsfront wel een stukje van oma door McDonald's vlees gemengd.'

Wie de afgelopen zes weken de *New York Post* had gelezen of naar het nieuws gekeken had, zou meteen weten waar hij op doelde: de manager van een snackbar op Times Square had het opgegraven lijk van de tweeënzeventigjarige Eleanor Van Straten, de matriarch van Meditech, voor zijn restaurant op het trottoir gevonden.

Het was iedereen meteen duidelijk dat het ongeplande opduiken van mevrouw Van Straten zo kort na haar begrafenis iets met de dierenrechtenbeweging te maken had. Meteen de volgende dag had Meditech Lock gevraagd de leiding van Van Stratens persoonsbeveiligingsteam op zich te nemen.

Lock zag Caffrey het laatste stukje van zijn hamburger terugdoen in het bakje en zich klaarmaken voor een weerwoord.

'Als God niet wilde dat we koeien aten, waarom heeft hij ze dan van vlees gemaakt?' vroeg hij spottend.

De andere agenten grinnikten waarderend. Stokes kwam woevend achter de dranghekken vandaan en liep de straat op.

'Goed zo, man, moet je zeker doen,' schreeuwde Caffrey. 'Dan kun je een paar uur afkoelen in de bak. Daar is geen gebrek aan beesten om je gezelschap te houden.'

De demonstranten beschouwden het als een eer om gearresteerd te worden, maar wat Lock betrof was het alleen maar een manier om het bedrijf om heel verkeerde redenen in het nieuws te brengen. Hij legde zijn rechterhand op de Sig gmm in zijn holster en stak met grote stappen de straat over, een gebaar dat de demonstranten niet ontging. Stokes trok zich braaf terug achter de dranghekken.

Lock keek opnieuw op zijn horloge. Tien voor negen. Als alles klopte, zou Nicholas Van Straten, Eleanors weduwnaar en de nieuwe president-directeur van het bedrijf, binnenkort hier zijn. Hij bracht zijn hand naar zijn kraag en drukte op de spreekknop

van zijn radio. 'Lock aan alle mobiele eenheden.'

Locks oortelefoon kraakte even en werd helder.

Even later hoorde hij de stem van zijn tweede man, Ty Johnson, kalm en beheerst. 'Ja, Ryan?'

'Weet je wanneer ze komen?'

'Om een uur of twee. Hebben we een ontvangstcomité?'

'De gebruikelijke trottoirvervuiling.'

'De baas wil door de voordeur naar binnen.'

'Oké.'

Lock stak de straat weer over, waar Caffrey zich veiligheidshalve in zijn patrouilleauto teruggetrokken had. Lock tikte op het raampje, genietend van Caffreys geïrriteerde gezicht toen hij het open-draaide en een vlaag koude lucht naar binnen kreeg.

'Hij wil door de voordeur naar binnen.'

Caffrey rolde met zijn ogen. 'Alsof het goddomme nog niet erg genoeg is dat ik hier elke ochtend zes agenten naartoe moet sturen.'

'Iemand met een half miljard dollar op de bank en een rechtstreekse lijn met de burgemeester, die bovendien de bescherming van de Amerikaanse grondwet geniet, kan zo vaak als hij wil de hoofdingang van zijn eigen kantoor binnengaan,' zei Lock, weer weglopend voordat Caffrey kon reageren.

Achter zijn rug haalde Caffrey theatraal zijn schouders op en deed zijn raampje weer dicht.

Op hetzelfde moment baanden drie dreigend uitziende, met klasse B-7 bepantsering en runflatbanden uitgeruste GMC Yukons met donkere ramen zich vier straten verderop een weg door de ochtendspits.

2

In de voorste Yukon controleerde Ty Johnson zijn wapen en keek in het zijspiegeltje om te zien waar de twee andere voertuigen waren. Alles oké.

Ty gebaarde zijn chauffeur over te steken en de auto in de baan van het tegemoetkomende verkeer, dat voor een stoplicht stond, te zetten. Nu het kruispunt geblokkeerd was, konden de twee andere wagens hem soepel passeren, zodat Ty een oogje op de passagiers kon houden als ze uitstapten.

Hij stak zijn hoofd uit het raam en keek om. Een halve straat achter hem, wat in dit verkeer een dikke twintig seconden betekende, reed een helrode gepantserde Hummer met het TA of tegenaanvalsteam, onder aanvoering van Vic Brand, een gewezen kolonel van de Amerikaanse commando's, aan boord. Ty wist dat Lock hier fel tegen geprotesteerd had. Het inzetten van TA's was een leger tactiek op extra gevaarlijke plaatsen, maar hier was het zwaar overdreven. Maar Stafford Van Straten, kroonprins van het familie-rijk en een doorlopende doorn in Locks oog, had tijdens zijn studie aan Dartmouth College de opleiding voor reserveofficier gevolgd en versleet zichzelf nu voor een ouwe rot in het vak. Hij had erop gestaan het team in te huren en zijn vader er op de een of andere manier van overtuigd dat het een nuttige aanvulling op zijn bewakingsteam zou zijn.

Net als Ty zelf had Lock een enorme hekel aan Stafford. Aan Brand trouwens nog meer. Die deed niets liever dan indruk maken op de jongere mannen in het team met verhalen over zijn verrichtingen in Irak, die volgens Lock grotendeels sprookjes waren. Ty had er met een paar van zijn makkers, eveneens gewezen commando's, over gesproken en was er minder van overtuigd dat het verzinsels waren.

De wereld van de persoonsbeveiliging was vergeven van types

als Brand, zwetsers die alleen maar een goede babbel hadden. In Ty's ogen was een goede lijfwacht iemand als Lock, het prototype grijze man die zich op de achtergrond hield en alleen maar zichtbaar werd als er gevaar dreigde.

Wat Ty betrof, was Brand ongeveer even onopvallend als Marilyn Manson op een Boyzone-concert.

Lock zag de politie de demonstranten twintig meter verder de straat in jagen. Dat zou hem in geval van nood de tijd geven om Nicholas Van Straten naar de directiekamer te loodsen en aan zijn cafeïnevrije latte en *Wall Street Journal* te zetten voor ze bij de voordeur waren. Toen de eerste Yukon voor de ingang tot stilstand kwam, ging zijn rechterhand onbewust naar zijn zij, zoekend naar de kolf van zijn Sig Sauer 226.

Het eerste portier dat openging was dat aan de passagierskant van het achterste voertuig. Lock zag Ty naar de middelste Yukon lopen en het portier opentrekken voor Van Stratens persoonlijke lijfwacht. Terwijl de andere lijfwachten strategische posities innamen, nam het volume van de activisten toe.

‘Moordenaar!’

‘Hé, Van Straten, hoeveel dieren ben je van plan vandaag te vermoorden?’

De lijfwacht, Croft, een magere, lange man uit het Midwesten, trok Van Stratens portier open. De man die uitstapte maakte een opmerkelijk ontspannen indruk voor iemand die evenveel doodsb bedreigingen kreeg als andere mensen spam. Zijn uit vier man bestaande persoonlijke escorte vormde een gesloten formatie rondom hem en was klaar om hem het gebouw in te loodsen. Maar Van Straten had andere plannen.

Hij liep om de Yukon heen en zette koers naar de bron van de obsceniteiten aan de overkant van de straat. Lock voelde een golf van adrenaline in zijn bloedbaan komen toen hij Van Straten aan zijn ongeplande rondgang zag beginnen.

‘Waar is Stafford, verdomme?’ vroeg Nicholas Van Straten aan een assistent, die de snelheid waarmee zijn baas op de demonstranten afstevende amper bij kon houden.

‘Geen idee, meneer.’

‘Hij had er al moeten zijn,’ zei Van Straten ietwat teleurgesteld, maar in het geheel niet verbaasd. Hij was er kennelijk aan gewend dat zijn zoon het liet afweten.

Lock zag Van Straten richting de dranghekken lopen en Stokes aanspreken.

Bezorgd zette hij zijn radio aan. ‘Wat moet dit verdomme voorstellen?’

Het duurde even voordat Ty antwoordde. ‘Met zijn fans praten?’

Van Stratens vierkoppige bewakingsteam bleef hem omringen. Croft keek naar Lock alsof hij wilde zeggen: Wat nu?

Lock kon alleen maar zijn schouders ophalen. Dit stond niet in het draaiboek en het beviel hem voor geen meter.

‘Meneer, als u het niet erg vindt...’ Crofts vraag bestierf op zijn lippen.

‘Als ik wat niet erg vind?’

Van Straten leek te genieten van de paniek die van de mannen om hem heen afstraalde.

Een paar meter achter hen kwam de Hummer tot stilstand. Lock zag een van Brands mannen op de voorbank een geweer, een M-16, heffen om de demonstranten te intimideren. Hij zette zijn radio weer aan en wachtte even om er zeker van te zijn dat het eerste deel van zijn boodschap niet verloren zou gaan.

‘Lock aan Brand. Zeg tegen die idioot voor je dat hij die propenschiet opbergt. Dit is de binnenstad van New York, niet Mosul, voor het geval hij dat nog niet in de gaten had. Als ik het nog een keer zie, kan hij op een flinke portie overwerk rekenen.’

Lock slaakte een zucht van verlichting toen hij de M-16 weer onder het dashboard zag verdwijnen.

‘Wat doet die baas van je? Zorg dat-ie verdomme dat gebouw in gaat voor dit uit de hand loopt.’ Caffrey was de straat over gekuierd en had het tegen Lock.

Gekraak in Locks oor, gevolgd door een bericht van Ty: ‘Hij wil met ze praten.’

Lock gaf de boodschap door en Caffreys humeurige gezicht liep rood aan.

Van Straten liep naar de dranghekken en bleef anderhalve meter voor Stokes staan. Het werd stil toen de demonstranten, in de war gebracht door de nabijheid van hun grootste *bête noire*, ophielden met schelden. Een cameraman van CNN probeerde Lock opzij te duwen.

‘Zou u zo goed willen zijn om een stapje terug te doen, meneer,’ vroeg Lock, proberend beleefd te blijven.

‘Rot op, eikel.’

Lock hief zijn handen in een verzoenend gebaar. ‘Meneer, ik zou het echt op prijs stellen als u wat achteruit ging,’ ging hij verder, terwijl hij de binnenkant van zijn zware rechterschoen hard langs het scheenbeen van de man liet glijden.

Terwijl de cameraman zacht vloekend wegstropelde, draaide Lock zich om en keek naar Van Straten, die Stokes over de dranghekken heen aansprak.

‘Ik heb gehoord dat een delegatie van uw groep vanmorgen met me wil overleggen,’ zei Van Straten.

Stokes glimlachte. ‘Aha, dus u hebt mijn boodschap gekregen.’

Intussen waren ze omsingeld door reporters. Een blonde verslaggeefster, Carrie Delaney, was de eerste die zich verstaanbaar kon maken in het spervuur van vragen. ‘Meneer Van Straten, waar gaat u het binnen over hebben?’

Lock wist heel even haar blik te vangen, waarna ze demonstratief haar hoofd afwendde.

Een jonge correspondent met een babyface en de bouw van een rugbyspeler onderbrak Van Straten voor hij antwoord kon geven. ‘Moeten we hieruit opmaken dat u door de knieën gaat voor de extremisten?’

Carrie keek hem woedend aan. Zak! Lock zag de man glimlachen. Van hetzelfde, schatje.

Van Straten hief zijn handen. ‘Dames en heren, na mijn gesprek met meneer Stokes zal ik al uw vragen met het grootste plezier beantwoorden.’

Het werd steeds drukker. Een man werd van achteren tegen Lock aan geduwd door de druk van de menigte. Lock stootte hem van zich af en keek om zich heen. Dit was precies wat je bij een

moordaanslag kon verwachten. De situatie was hetzelfde als bij elke aanslag waar hij ooit getuige van was geweest, vijf minuten voor het gebeurde – een chaotische mensenmenigte, een totaal verrast bewakingsteam en vervolgens iemand die uit het niets opdook en zijn slag sloeg.